

אברם ליבוש ובניו.

את בנו הבכור, את יצחק מאיר, הקדיש אברם ליבוש, סוחר בעצי שרפה, לתורה, כי עוד בילדותו נראו בו סמנים מובהקים של בעל-תורה; חוץ מזה שהיה „ראש-חד" וקצת עליו, היה נער חלש, צנום ורזה ופאותיו הארוכות היו נגררות על לחייו החוררות בלי שפת דם. ואימשי-מאיר הלך מחיל אל חיל מ„חדר" אל „חדר", ממלמד למלמד ויבא אל בית-המדרש. הוא לומד שם ועוסק בתורה. ולאברם ליבוש יש מזה הנאה מרובה, ואינו מכבולו מלמודו; אדרבא, ילמוד אימשיע מאיר'ל שלי, ויקפוץ עליו „בעלץ", כלומר מחותן עשיר עם נדן וארוחת המיד.

ובכל פעם שהוא נזכר בכנו הצעיר הירשקע, נער „מגושם", בריא, אך „עם-הארץ" גם, הוא מתרעם וכועס על עצמו, על מה שהוא מגדל עם-הארץ בתוך ביתו, שאינו יודע רק למלטל על עצים ולעשות כל מלאכה. וכמו להכעים נתקלקל יצחק מאיר בימים האחרונים ויחדל לבוא הרבה אל בית-המדרש ואינו מתמיד בלמודו. ובפרט בימים האחרונים כמעט שלא יקח ספר לידו, הוא נשקע כל היום בספרים חיצוניים, ספרים הנדפסים בפורמט קטן ובאותיות קטנות, שאין

להקורא בהם לא עולם הזה ולא עולם הבא... ויצחק מאיר איננו בא אל בית-המדרש, ובמקום בית-המדרש הוא הולך בטל. מחכה בכל בקר ולפנות ערב. אצל בית הדואר על „נאזעטין", שהוא צריך לקבל. סוף דבר: אימשי מאיר זה איננו אימשי מאיר של אנו. לא לאלקים ולא לאנשים.

ואחיו הצעיר, הירשקע, הוא כל-וכל, הכל יכול; רוצים אתם הוא עושה כל מלאכה, אף על פי שאין לו כלים, הנצרכים לאותה מלאכה. עוזר הוא על יד אביו בטסחרו. לולא הוא מי יודע אם היה במה לפרנס את ביתם, הוא כמעט הזן את בית אביו, ויצחק מאיר מכזה בכל פעם את אחיו הגם.

ובחג הסכות, בבוא אברם ליבוש מלובש בכגדי יו"ט אל הסכה, שבנו הצעיר בעצמו עשה אותה, הוא מסתכל בה ומתפלא על יפיה: כמה נאה סכה זו! הוא חושב בלבבו. מה לי בכל החכמות של אימשיע מאיר, הירשקע הוא „איש", „בריה נפלאה", אומן יד. „עולם הבא" לא יהיה לי משניהם, אך לפחות יהיה לי מהירשקע שכי עולם הזה...

ש"י ט שאט שק"ם.

